

het Sacrament volgens de Schriften, doch gelooft niet aan Gods bijzondere tegenwoordigheid in het Sacrament des Altaars, vermits de Schrift hem daar geen genoegzame gronden voor geeft. Dit komt ons voor een beter argument dan dat van Styntgen te wezen.

Ook op het stuk van zijn herdoop is Evert minder achterhoudend. Trouwens dit was voor hem ook niet moeilijk, want Gillis van Aecken, die hem voor drie jaren te Antwerpen doopte, was den vorigen zomer in die zelfde stad ter dood gebracht.

Eindelijk verschijnt voor de Schepenbank Pieter van Eynoven, een zevenentwintigjarige zijdeweaver, mede uit Antwerpen afkomstig. Veertien dagen voor Kerstmis is hij te Rotterdam gekomen en oefent zijn bedrijf uit ten huize van zekeren Christiaen, wiens vrouw Annetgen heet. Blijkbaar niet gewoon een wolf op zijn hart te smoren, noemt hij de Roomsche Sacramentsbediening »een groote gruwel en afgryslykheid voor God.” Twee jaar geleden heeft hij zich laten doopen, doch ook hij wil daarover niet in nadere bijzonderheden treden.

Na afloop dezer verhooren voor de Schepenbank op 20 Februari, waren de Heeren wat Styntgen Jansdochter en de twee Antwerpenaren betrof, nog niet tevreden. Het straks genoemde middel: de scherpe examinatie door de pijnbank, werd dan ook eenige weken later op dit drietal toegepast.

Dit gebeurde den 19den Maart, des morgens te zes uren, in tegenwoordigheid van Schepenen, op het Stadhuis.

Zij allen noemden toen een zekeren Leendert als hun dooper, terwijl Pieter verklaarde dat hij de twee vrouwen, die met hem gevangen waren genomen, niet kende en ook niet wist of zijn meester Christiaen en diens huis-